

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ελλάδα ή Ελλαδίτσα;

Η εικόνα που προβάλλει μια χώρα στον διεθνή περίγυρό της έχει εξαιρετικά μεγάλη σημασία. Πριν από δέκα και κάτι χρόνια η Ελλάδα πρωταγωνιστούσε, πολιτικώς και οικονομικώς, στα Βαλκάνια. Η Τουρκία είχε πάρει τα πάνω της, αλλά η ασυμμετρία δεν ήταν τόσο εμφανής. Σήμερα η Ελλάδα μοιάζει πραγματικά με Πόρτο Ρίκο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ζει με δόσεις και δανεικά, ενώ δεν έχει ακόμη καταφέρει να παρουσιάσει ένα δικό της, ιδιόκτητο, σχέδιο με μεταρρυθμίσεις οι οποίες θα τη βγάλουν από τη λάσπη. Βαλκάνιοι ηγέτες απευθύνονται με απαξιωτικό τρόπο στην ανώτατη ελληνική πολιτική ηγεσία. Η Τουρκία δρα ως ηγεμόν στην περιοχή. Οι Ευρωπαίοι αντιμετωπίζουν τον Ταγίπ Ερντογάν σαν νεοοθωμανό σουλτάνο.

Και το χειρότερο; Έχουμε υιοθετήσει

ένα εξοργιστικό επιχείρημα όταν διαπραγματευόμαστε με ισχυρούς παίκτες στο εξωτερικό. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος ή ο Κωνσταντίνος Καραμανλής μιλούσαν ως ίσος προς ίσο, προσέφεραν και έπαιρναν σημαντικά στρατηγικά ανταλλάγματα λαμβάνοντας αποφάσεις με ρίσκο. Τώρα ζητάμε από τους έξω να μη μας αφήσουν στην τύχη μας γιατί κατέχουμε κρίσιμη γεωπολιτική θέση και το να γίνουμε failed state θα έχει σημαντικές παρενέργειες.

Οι Ευρωπαίοι μάς έχουν καταστήσει εξ ανάγκης ένα sui generis προτεκτοράτο σε ό,τι αφορά το προσφυγικό/μεταναστευτικό πρόβλημα. Το ελληνικό κράτος έχει εν πολλοίς υποκατασταθεί στη φύλαξη των συνόρων και στη διαχείριση των hotspots στα νησιά. Εκεί δε όπου έχει η Ελληνική Δημοκρατία και μόνο την ευθύνη, συμβαίνουν πρωτοφανή πράγματα,

όπως π.χ. οι Αρχές της ΠΓΔΜ να μας στέλνουν πίσω πρόσφυγες - μετανάστες μέσα από τρύπες στα συρματοπλέγματα.

Έχουμε συνηθίσει σε όλα αυτά, σιγά σιγά, γλυκά... Δεν μας κάνει πια τίποτα εντύπωση. Η Ελλάδα έχει γίνει Ελλαδίτσα στα μάτια των έξω, φίλων και εχθρών.

Η ανισορροπία ρητορείας και πράξεων κάνει το φαινόμενο πιο δυσάρεστο. Στη διεθνή πολιτική όλοι ξέρουν ότι όταν γαβγίζει κάποιος πολύ χωρίς καν να δαγκώνει, μία έστω φορά, είναι δεδομένος και προβλέψιμος.

Τα μεγάλα λόγια, η πολιτική διαπραγμάτευση, το σόου επίδειξης στρατιωτικής ισχύος μπορεί να πείθουν ακόμη κάποιους εντός των συνόρων. Οχι όμως εκτός.

Έχουμε ξαναπεράσει τέτοιες φάσεις στην Ιστορία μας. Συχνά είχαν κά-

ποια τραγική κατάληξη, που γινόταν η αφορμή για την αναγέννηση του έθνους. Ορισμένοι προβλέπουν ότι η Ιστορία θα επαναληφθεί. Μακάρι να μη συμβεί κάτι τέτοιο και να βρούμε τη δύναμη να ξαναφτιάξουμε αυτόν τον τόπο χωρίς να περάσουμε από μια, πιο μεγάλη και εμφανή, καταστροφή.

Στην εποχή μας, άλλωστε, δεν μπορείς να ξεγελάσεις κανέναν. Το πόσο ισχυρός φαίνεσαι στο παγκόσμιο σκηνικό εξαρτάται κυρίως από την οικονομική δύναμή σου, το πόσο στέρεοι είναι οι θεσμοί σου και αν διαθέτεις ηγεσία με τσαγανό και επαγγελματισμό. Η εικόνα που προβάλλουμε δεν είναι καλή. Είναι, δυστυχώς, μια δίκαιη απεικόνιση της περιόδου παρακμής που διανύουμε.

Η ΑΥΓΗ

Η Ευρώπη χρειάζεται τον... Αμερικανό της

Η ανάμειξη του αμερικανικού παράγοντα διά της απευθείας παρέμβασης του προέδρου Ομπάμα, ώστε να παρακαμφθούν επιτέλους τα εμπόδια και να ολοκληρωθεί η συμφωνία των θεσμών με την Ελλάδα, αιφνιδίασε πολλούς και σίγουρα τη γερμανική κυβέρνηση, που αντιμετώπισε με αμηχανία τη δημοσιοποίηση της ατζέντας από τον Λευκό Οίκο. Και στην ατζέντα μιας προγραμματισμένης συνάντησης με την Άνγκελα Μέρκελ στο Ανόβερο το προσεχές Σάββατο, περιλαμβάνεται, εκτός από το προσφυγικό ζήτημα στην Ευρώπη, και η ελληνική κρίση με την εμπλοκή που έχει σημειωθεί, λόγω της στάσης του ΔΝΤ αλλά και του Γερμανού υπουργού Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε.

Ίσως είναι προσβολή για την Ε.Ε. να μην μπορεί να επιλύσει ένα ουσιαστικά δικό της εσωτερικό ζήτημα κρυπτόμενο πίσω από την ακαμψία του ΔΝΤ. Ίσως είναι ντροπή για χώρες όπως η Γαλλία και η Ιταλία να επιτρέπουν στον υπουργό Οικονομικών της Γερμανίας να καθορίζει ένα τέτοιο ζήτημα, αδιαφορώντας όχι μόνο για τις συνέπειες σε μια χώρα - μέλος, όπου όλες οι συνταγές που επέλεξαν απέτυχαν παταγωδώς, αλλά και στην ευρωπαϊκή οικονομία γενικότερα.

Αυτή όμως είναι η Ε.Ε. και η παρέμβαση της αμερικανικής ηγεσίας δεν είναι πρωτοφανής. Απλά, είναι τόσο πικρή διότι το Βερολίνο, διά του Σόιμπλε, απείλησε με νέα κρίση στην Ένωση πάλι με θύμα το «πειραματόζωο Ελλάς». Μια κρίση που αυτή τη φορά βρίσκεται σε νέο, πολύ περιο-

σότερο ασταθές περιβάλλον λόγω του προσφυγικού προβλήματος που δημιούργησαν οι παρεμβάσεις της Δύσης στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Καθώς λοιπόν οι γεωστρατηγικές ισορροπίες είναι εύθραυστες, η αδύναμη πολιτικά Ε.Ε. δεν αντέχει τις ιδεοληψίες του Γερμανού υπουργού Οικονομικών και του κ. Τόμσεν.

Και δεν είναι καθόλου τυχαία η ξαφνική αντίδραση των γερμανικών ΜΜΕ, που εμφανίστηκαν με δημοσιεύματα μπαράζ να απαιτούν, από τη γερμανική ηγεσία πρωτίστως, τη ρύθμιση του ελληνικού χρέους που σέρνεται ως πρόβλημα στην Ελλάδα εδώ και τουλάχιστον έξι χρόνια, αλλά απειλεί και μεγάλες οικονομίες όπως της Ιταλίας και της Γαλλίας. Δεν κάνει κανείς χάρη στην Ελλάδα. Απλά προκύπτει η ανάγκη συνέσης και σχεδιασμού αντιμετώπισης των χρεών στις χώρες - μέλη της Ε.Ε. με κεντρικό και ενιαίο τρόπο. Αυτό τουλάχιστον προκύπτει ειδικά από την αντίδραση των γερμανικών ΜΜΕ αλλά και τις μεταποπίσεις παραγόντων όπως ο Ντάισελμπλουμ και ο Ντομπρόβσκις, που δείχνουν να σέβονται ή να «φοβούνται» τις αμερικανικές πρωτοβουλίες. Ας ελπίσουμε ότι την προσεχή εβδομάδα, των Παθών για την Ορθοδοξία, θα έχουμε επιτέλους τη συμφωνία ως ανάσα στο πλαίσιο της Ανάστασης.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παππάς

«Δεν περιγράφω άλλο...»

Ας υποθέσουμε πως έχεις όλη την καλή διάθεση να προσεγγίσεις τις εκθέσεις του Δ.Ν.Τ, τις αναλύσεις των στελεχών του και τις δηλώσεις των αξιωματούχων του χωρίς προκατάληψη. Δεν είναι εύκολο βεβαίως αυτό, ιδιαίτερα αν ζεις σε μια χώρα που έχει βιώσει με δραματικό τρόπο τις συνέπειες από τις αστοχίες των προγραμμάτων διάσωσης.

Ας πούμε όμως ότι τα ξεπερνάς όλα αυτά και βρίσκεσαι απέναντι στις τελευταίες εκτιμήσεις του Πολ Τόμσεν για τον οποίο δεν έχεις σχηματίσει την καλύτερη γνώμη και γι αυτά που έκανε στην Ελλάδα, αλλά και για όλα όσα του χρεώνουν οι χώρες από τις οποίες πέρασε στο παρελθόν.

Διαβάζεις λοιπόν ότι ο υψηλόβαθμος παράγοντας του Δ.Ν.Τ. αποθεώνει την Ελλάδα γιατί «η δημοσιονομική προσαρμογή που πέτυχε είναι πρωτοφανής στα παγκόσμια δεδομένα».

Τσιμπιέσαι για να δεις αν είσαι ζύπνιος. Ο πόνος σε προσγειώνει, δεν βλέπεις όνειρο. Ξανακοιτάς με προσοχή μπας και έκανες λάθος, μπας και μπέρδεψες την επιθυμία σου με την πραγματικότητα. Οι λέξεις παραμένουν πεισματικά στη θέση τους.

Συνεχίζεις και λίγο παρακάτω πέφτεις πάνω σε μια άλλη εξαιρετική κουβέντα του κ. Τόμσεν για την Ελλάδα: «Δεν μπορεί να συνεχιστεί η μείωση των δαπανών εκείνων που έχουν οδηγήσει σε φαινόμενα, όπως νοσοκομεία να μην έχουν σύριγγες και τα λεωφορεία καύσιμα». Με κίνδυνο να αφήσεις σημάδι στο μπράτσο σου, ξανατσιμπιέσαι. Όμως και πάλι οι λέξεις εκεί, θρασύτητα ακούνητες. Αρχίζεις πια να αναρωτιέσαι για το τι συμβαίνει. Στο μυαλό σου μπαίνουν βέβηλες σκέψεις: «Μήπως ο Τόμσεν έγινε ξαφνικά ΣΥΡΙΖΑ; Μήπως με το πες-πες κατάφερε ο Τσακαλώτος να τον πείσει; Αλλιώς δεν βγαίνει νόημα. Αυτά που λέει είναι ακριβώς αυτά που λέει και ο ΣΥΡΙΖΑ».

Πλησιάζοντας τα όρια της παράκρουσης αποφασίζεις να ολοκληρώσεις την ανάγνωση. Σφάλμα τεράστιο γιατί ακολουθεί ψυχρολουσία.

Ο παλιός Τόμσεν είναι ξανά μαζί μας: «Πρέπει να πάει η Ελλάδα σε σταδιακή μείωση του αφορολόγητου-πόσο δεν μας λέει αλλά ξέρουμε ότι το θέλει κοντά στα 7.000 ευρώ». Και αμέσως μετά έρχεται η χαριστική βολή:

«Χρειάζονται πρόσθετα μέτρα ύψους 8 δισ. ευρώ γιατί οι στόχοι του προγράμματος που συμφωνήθηκαν το καλοκαίρι δεν είναι ρεαλιστικοί». Γέρνεις. Το κεφάλι βαρύ, η ψυχή χαμένη από την εναλλαγή των συναισθημάτων. Πριν από την κατάρρευση μία φράση βγαίνει από το στόμα σου: «δεν περιγράφω άλλο».